

Ботйовъ намѣрилъ на готово и не съставлявали нищо положително въ дѣятелността му, защото сж нѣщо фантастично. „Като бунтовникъ той (Хр. Ботйовъ) е вървѣлъ по очистения пѣть на бждащето общо българско възстание, което стана на 1876. година; като парижки комунаръ, той намѣри на готово изработени принципи и комунарски чувства“ (Мсб. I. 198—199).

Логика, здрава и жилава, като восъкъ: за Заимовъ не сжществува въпросъ, че Ботйовъ е въ революцията още отъ Одеса, 1866. година; че българскиятъ поетъ дѣломъ, словомъ и помисломъ цѣли десетъ години „чисти“ „пѣтя на бждащето общо българско възстание“. За критикътъ на Ботйова стига едно — да докаже, че на всѣкъдѣ поетътъ е вървѣлъ слѣдъ другитѣ и е билъ въ числото на стадото. Отъ друга страна, нека се „докаже“, че и „идеитѣ“ у него сж нѣщо чуждо, слѣдователно — на какво и на кого ще се кланяте?

Но, види се, критикътъ е чувствувалъ и тукъ безсилето на своята логика, та по примѣрътъ на З. Стояновъ (вж. Опитъ за биография, 22.), и г. Ст. Заимовъ намира едно „прѣдупрѣждение“ къмъ бждащитѣ поколѣния, които биха изучавали произведенията на българския поетъ, за повече отъ необходимо. Като съзрѣлъ въпросното „прѣдупрѣждение“ на З. Стояновъ къмъ „читателитѣ“ да не гледатъ идеитѣ и дѣлата на Ботйова, а сигурно облацитѣ, Ст. Заимовъ хитрува: „това прѣдупрѣждение, каже Заимовъ, е на мѣстото си и на врѣмето си; ако биографътъ не бѣше го направилъ, то ние щѣхме да го обвинимъ въ неосторожностъ къмъ младото поколѣние“ (Мсб. I. 196).

Но прѣдупрѣжденията често пѣти не хващатъ дикишъ. Идеята е заразителна като чума. Тогава запѣй пѣсенята, че Ботйовъ е трѣгналъ по колцата на „еволуцията“ за да стигне въ лагера на реакционеритѣ. Ако Ботйовъ, запѣха всички, бѣше живѣлъ до днесъ, сир. въ „нова България“, той нѣмаше да бжде нито